

Köszöntő az Olvasóhoz

A jelen lapszám írásművei négy különböző, mégis összekapcsolódó területre kalauzolják az olvasót: a narratívaelmélet, a zenés színháztörténet, a színházi gyakorlat és a színházi nevelés kérdésköreibe. Közös bennük az az igény, hogy a művészet befogadásának és értelmezésének a folyamatait mélyebb struktúrák és gyakorlati tapasztalatok felől közelítsék meg.

Szekeres Csaba írása a filmnarratíva interaktív lehetőségeit vizsgálja. A szerző elmélete szerint a narratíva fraktálermészete dilemmahelyzetek révén jelenik meg, amelyek a befogadói döntések és az elágazó történetszálak mentén új dramaturgiai mintázatokat hoznak létre. A tanulmány kiemelten foglalkozik az interaktív digitális narratíva (IDN) mechanizmusaival, különösen a véletlen és a választás szerepével a történetvezetésben.

Ujvári Hedvig tanulmánya Gustav Mahler budapesti működését vizsgálja a Magyar Királyi Operaház művészeti vezetőjeként. Az operettbemutatókra és azok fogadtatástörténetére fókuszál, különös tekintettel Offenbach recepciójára, valamint arra, hogyan illeszkedtek ezek a művek Mahler repertoárépítési stratégiájába.

Kis Domonkos Márk esettanulmánya az *Álmaimban Déryné* című előadás koncepcióján keresztül mutatja be a cselekvő színház lehetőségeit. A történelmi vándorszínészet újraértelmezése mozgásalapú színházi eszközökkel, a Bral Acting Method alkalmazásával valósult meg, ahol a színészi jelenlét nemcsak forma, hanem szemléletmód is.

Pataki András esszéje a színházi nevelés hazai fejlesztésére tesz javaslatot. A brit TIE-csoportok példáján keresztül fogalmazza meg egy strukturált, korosztály-specifikus magyar modell igényét, amelyben a színház nem csupán élmény, hanem nevelési eszköz is lehet.

Ez a lapszám tehát nemcsak tudományos vizsgálódás, hanem szakmai párbeszédre hívás is – arról, hogy miként gondolkodunk a színház és a narratíva jövőjéről, és milyen eszközökkel tudjuk azt újfogalmazni.

Antal Zsolt
főszerkesztő